

РЕШЕНИЕ

№ 4884

гр. София, 15.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 11.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **1334** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по жалба на И. В. И., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], вх. В,ет.2,ап.206, със съдебен адрес [населено място], [улица] ,вх. А,ап.2, срещу ревизионен акт /РА/ № Р-22002220007096-091-001/15.07.2021г., издаден съвместно от М. Й. С. - началник сектор „Ревизии“ в ТД на НАП С., възложител на ревизията и Б. В. М. - главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, потвърден в обжалваната част с Решение № 1751/16.11.2021 г. на и.д. директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С..

С оспорения ревизионен акт основание чл. 19, ал. 2 от ДОПК е ангажирана отговорност на жалбоподателя за задължения на [фирма] ЕИК[ЕИК], общо в размер на 796 017,16 лв. /главица и лихви/, в това число: данъци върху доходите по Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДФЛ/ в общ размер на 25 386,23 лв. и лихви в размер на 9 064,97 лв.; задължителни осигурителни вноски по Кодекса за социално осигуряване /КСО/ и Закона за здравното осигуряване /ЗЗО/ общо в размер на 128 705,30 лв. и лихви в размер на 60 964,53 лв.; окончателен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ върху хазартни съоръжения в размер на 286 903,99 лв. и лихви в размер на 114 609,10 лв.; данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на местни и чуждестранни физически лица в размер на 133 650,00 лв. и лихви в размер на 36 733,04 лв. Посочените задължения произтичат от декларирани, но невнесени от дружеството задължения по декларации по чл. 55, ал. 1

от ЗДДФЛ, чл. 201, ал. 1 и чл. 246 от ЗКПО и декларации обр. 6 съгласно Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица.

В жалбата се твърди, че обжалваният ревизионен акт е незаконосъобразен поради противоречие с материалния закон. Сочи се, че до съставянето на РА на жалбоподателя не могат да се вменят задължения на трето лице. В производството по несъстоятелност единствен известен кредитор е била НАП, чиито вземания синдикът служебно е приел. След като в едногодишния срок НАП не е внесъл сумата за покриване на разноските, на 24.02.2021 г. съдът е обявил несъстоятелността на [фирма] и е прекратил производството. В този случай следва да намери приложение чл. 739, ал.1 от Търговския закон /ТЗ/ и вземанията на НАП да се считат за погасени. Жалбоподателят се позовава на ТР № 2/13.07.2020 г., постановено по тълкувателно дело № 2/2018 г. на ОСТК на ВКС. Релевира се довод, че 168,т.6 ДОПК не може да намери приложение в настоящия случай. Сочи, че разпоредбата на чл.19, ал.2 ДОПК говори за погасяване на задължението, а не за плащане, а задълженията на дружеството са били погасени по силата на закона преди издаването на оспорения РА. В о.с.з. жалбата се поддържа от адв. С. от САК, който моли съдът да отмени ревизионния акт и претендира присъждането на разноски по представения списък.

Ответникът – директор на дирекция „ОДОП“ чрез процесуалния си представител юрк. Б. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

СГП- редовно уведомена, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Ревизията е повторна за спорните данъчни периоди и вид данъчни задължения. Същата е образувана във връзка с Решение № 1704/09.11.2020 г. на за директор на Дирекция ОДОП С., с което е отменен РА № Р-22221719000532-091-001/31.03.2020 г. и преписката е върната за извършване на нова ревизия, при спазване дадените с отменителното решение указания.

Ревизионното производство е образувано въз основа на Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22002220007096-020-001 от 19.11.2020 г., връчена лично на жалбоподателя на 14.12.2020 г., изменена със Заповед за изменение на ЗВР /ЗИЗВР/ №Р-22002220007096-020-002 от 11.03.2021 г. Със заповедта е възложено извършването на ревизия на И. В. И. за ангажиране на отговорността му по реда на чл. 19 от ДОПК за задължения на [фирма], за корпоративен данък по ЗКПО за периодите от 01.01.2015 г. до 31.03.2018 г., данък върху доходите от трудовите и приравнени на тях правоотношения по ЗДДФЛ за периодите от 01.09.2014 г. до 31.12.2018 г., данък върху доходите на физическите лица от свободни професии, граждански договори и др. по ЗДДФЛ за периодите от 01.11.2014 г. до 31.03.2018 г., данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на местни и чуждестранни физически лица за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г., задължителни осигурителни вноски за осигурители за фонд Държавно обществено осигуряване /ДОО/ за периодите от 01.12.2014 г. до 31.12.2018 г. и за Универсален пенсионен фонд /УПФ/ за периодите от 01.03.2015 г. до 31.12.2018 г., вноски за здравно осигуряване за осигурители по ЗЗО за периодите от

01.01.2015 г. до 31.12.2018 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22002220007096-092-001 г. от 26.05.2021 г., който е връчен по електронен път на жалбоподателя на 31.05.2021 г. Ревизираното лице не е подало възражение по чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

Ревизията е приключва с РА № Р-22002220007096-091-001/ 15.07.2021 г., издаден от М. Й. С. - орган, възложил ревизията, и Б. В. М. - ръководител на ревизията. РА е надлежно връчен по електронен път на 16.07.2021 г. на ревизираното лице.

С ревизионния акт на жалбоподателя е ангажирана отговорност на основание чл. 19, ал. 2 от ДОПК в качеството му на управител на [фирма], за задължения на дружеството за данъци по ЗДДФЛ, ЗКПО и задължителни осигурителни вноски по КСО и ЗЗО, декларирани с декларации по чл. 55, ал. 1 от ЗДДФЛ, чл. 201, ал. 1 и чл. 246 от ЗКПО и декларации обр. 6 по Наредба № Н-8/2005 г.

По делото е безспорно, че И. В. И. е бил управител на [фирма] през ревизираните периоди.

На основание чл.37, ал.5, чл.53 и чл.56, ал.1 от ДОПК, на ревизираното лице е връчено Искане за предоставяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ № Р-22002220007096-040-001 от 14.12.2020 г., с което са изискани всички относими към ревизията доказателства. В отговор е представена декларация, с вх. № 59-00-1158 от 14.12.2020 г., с която са декларирани единствено електронен адрес за кореспонденция и актуален телефонен номер на И. В. И.. В хода на извършена насрещна проверка е връчено ново ИПДПОЗЛ № П-22221721002327-040-001 от 15.01.2021 г. на [фирма], с което са изискани писмени доказателства и обяснения, подробно описани в РД. В отговор са представени аналитичен регистър на сметка 501 „Каса в лева“ за 2018 г., решения на едноличния собственик на капитала на [фирма] за изплащане на дивиденди на И. В. И. за периода от 01.04.2018 г. до 30.09.2018 г. – общо в размер на 1 811 700,00 лв., оборотни ведомости, отчети за приходи и разходи и баланси за периодите от 01.01.2014 г. до 31.12.2018 г. С Протокол №Р-22002220007096-П.-001 от 15.01.2021 г. са присъединени доказателства, събрани при предходната ревизия.

В хода на ревизията е установено, че [фирма] е регистрирано на 03.02.2012 г. с капитал от 100,00 лв. и до 08.04.2014 г. едноличен собственик на капитала е [фирма]. Считано от 08.04.2014 г. до 01.06.2016 г. едноличен собственик на капитала е [фирма], а от 01.06.2016 г. до датата на съставяне на РД едноличен собственик на капитала е И. В. И., който е и управител и на [фирма] и [фирма].

Годишните данъчни декларации на [фирма] по чл. 92 от ЗКПО за 2014 г., 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г. са подписвани лично от И. В. И. в качеството му на управител на дружеството. За посочените финансови години, с изкл. на 2018 г., са декларирани положителни финансови резултати от извършваната дейност, както следва: за 2014 г. в размер на 535 023,45 лв., за 2015 г. – 637 606,66 лв., за 2016 г. - 714 250,32 лв., за 2017 г. – 542 231,08 лв. За 2018 г. е деклариран финансов резултат – загуба в размер на 815 677,74 лв.

В хода на ревизионното производство е установено, че от банковата сметка на [фирма] са изплащани дивиденди на [фирма] общо в размер на 459 000 лв. както следва: през м. 11.2014 г. в общ размер на 40 000,00 лв., през м. 08.2015 г., м. 09.2015 г. и м. 11.2015 г. – общо 286 600,00 лв. и през м. 06.2016 г., м. 07.2016 г. и м. 08.2016 г. – общо 132 400,00 лв. От представените оборотни ведомости на [фирма] е установено изплащането на дивиденди по години, както следва: за 2014 г. – 50 000,00

лв., за 2015 г. – 358 590,00 лв., за 2016 г. – 190 150,00 лв. и за 2018 г. – 2 119 155,00 лв. Ревизията установява, че при съпоставка между декларираната печалба общо за ревизираните периоди и изплатените дивиденди за същите периоди последните превишават реализираната от дружеството печалба със сума в размер на 279 866,71 лв.

Съгласно констатациите в РД и данните от подадените от [фирма] декларации, дружеството е декларирало задължения за ревизираните периоди, както следва: за окончателен данък по ЗКПО върху хазартни съоръжения за периодите от 01.01.2015 г. до 31.03.2018 г. общо в размер на 286 903,99 лв.; за данък върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения по ЗДДФЛ за периодите от 01.09.2014 г. до 31.12.2018 г. – общо 23 487,33 лв.; за данък върху доходите на физическите лица от свободни професии, граждански договори и др. по ЗДДФЛ за периодите от 01.11.2014 г. до 31.03.2018 г. – общо 1 898,90 лв.; за данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на местни и чуждестранни физически лица за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г. – общо 133 650,00 лв.; за задължителни осигурителни вноски за осигурители за фонд ДОО за периодите от 01.12.2014 г. до 31.12.2015 г. и за Универсален пенсионен фонд /УПФ/ за периодите от 01.03.2015 г. до 31.12.2018 г. – общо в размер на 95 841,56 лв. и за вноски за здравно осигуряване за осигурители по ЗЗО за периодите от 01.01.2015 г. до 31.12.2018 г. общо 32 863,74 лв.

Органите по приходите са констатирани, че декларираните от [фирма] за 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г. данъчни и осигурителни задължения не са внесени. Образувано е изпълнително производство по принудително събиране на задълженията и е наложен заповед за наемане на банкови сметки на дружеството, по които няма авоари. Дружеството няма активи – движимо и/или недвижимо имущество за обезпечаване на задълженията.

Към 28.12.2018 г. дългът е квалифициран като несъбираем.

Въз основа на тези факти и обстоятелства ревизиращите органи са приели, че са налице елементите от фактическия състав на чл. 19, ал. 2 от ДОПК за вменяване на отговорност за задължения на трети лица. Прието е, че с изплащането на дивиденди на [фирма] (едноличен собственик на капитала през посочените периоди) за 2014 г., 2015 г. и 2016 г. – общо в размер на 459 000,00 лв., и на И. В. И. за 2018 г. в размер на 1 811 700,00 лв., голяма част от финансовите активи на [фирма] са намалели, като по този начин е възпрепятствано събирането на публичните задължения на дружеството. Ревизиращият екип е направил извод, че жалбоподателят в качеството му на управител е извършил умишлени недобросъвестни действия с цел избягване плащането на дължимите данъци и осигурителни вноски. Ревизиращият екип е приел, че е налице недобросъвестност съгласно чл. 19, ал. 10 /предишна ал. 9 – ДВ, бр. 92 от 2017 г., в сила от 21.11.2017 г./ и са налице изискванията на чл. 19, ал. 2 от ДОПК за ангажиране отговорността на жалбоподателя за непогасени данъчни и осигурителни задължения на [фирма] общо в размер на 796 017,16 лв., в т.ч. главница 574 645,52 лв. и лихва 221 371,64 лв., възникнали през периодите, в които ревизираното лице е било управител на дружеството.

С решение № 260314/24.02.2021 г. на Софийски градски съд /СГС/, на осн. чл. 632, ал.5 вр. с ал.1 ТЗ, е обявена несъстоятелност на [фирма] БГ“ Е. и е прекратена дейността на дружеството. С решение № 260450/16.03.2021 г. на СГС, на осн. чл. 632, ал.4 ТЗ, е постановено заличаване на [фирма] /в несъстоятелност/ от Търговския регистър.

В законния срок ревизионният акт е обжалван по административен ред с жалба вх. №23-22-1260 от 02.08.2021 г. В жалбата са изложени съображения за недопустимост на ревизионното производство.

С Решение № 1751/16.11.2021 г., издадено в срока по чл. 155, ал.1 ДОПК директорът на дирекция „ОДОП“С. е потвърдил РА в частта, която на И. В. И. е ангажирана отговорност по чл. 19, ал. 2 от ДОПК за задължения на [фирма] в общ размер на 793 384.66лв. за: окончателен данък по ЗКПО върху хазартни съоръжения за периодите от 01.01.2016 г. до 31.03.2018 г.; данък върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения по ЗДДФЛ за периодите м. 06.2016 г., от м. 03.2017 г. до м. 05.2017 г. /вкл./, от м. 07.2017 г. до м. 12.2018 г.; данък върху доходите на физическите лица от свободни професии, граждански договори и др. по ЗДДФЛ за периода м. 03.2018 г.; данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на местни и чуждестранни физически лица за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г.; задължителни осигурителни вноски за осигурители за фонд ДОО за периодите от м. 12.2014 г. до м. 06.2016 г. /вкл./ и от м. 09.2016 г. до м. 12.2018 г. и за УПФ за периодите от м. 03.2015 г. до м. 06.2016 г. /вкл./ и от м. 09.2016 г. до м. 12.2018 г. /вкл./; вноски за здравно осигуряване за осигурители по ЗЗО за периодите от м. 01.2015 г. до м. 03.2015 г. /вкл./, от м. 05.2015 г. до м. 06.2016 г. /вкл./ и от м. 09.2016 г. до м. 12.2018 г. /вкл./.

Със същото решение оспореният РА е обявен за нищожен в частта, с която на който на И. В. И. е ангажирана отговорност по чл. 19, ал. 2 от ДОПК за задължения на [фирма] за: данък върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения за периодите м. 04. 2015 г., м. 05.2015 г., м. 07.2016 г., м. 08.2016 г., м. 09.2016 г., м. 10. 2016 г., и м. 11.2016 г.; за данък върху доходите на физическите лица от свободни професии и граждански договори за периодите от м. 11.2014 г. до м. 02.2015 г. /вкл./, от м. 04. 2015 г. до м. 08.2015 г. /вкл./, от м. 10.2015 г. до м. 02.2016 г., м. 04.2016 г., м. 05.2016 г., от м. 07.2016 г. до м. 02.2017 г. /вкл./, м. 04.2017 г., м. 05.2017 г., м. 07.2017 г., м. 08.2017 г., от м. 10.2017 г. до м. 02.2018 г. /вкл./; за вноски за здравно осигуряване по реда на ЗЗО – за м. 07.2016 г. и за вноски за УПФ от осигурители – за м. 07.2016 г.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл.156, ал.1 ДОПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт и след като е осъществено обжалването по административен ред съобразно изискванията на чл.156, ал.2 ДОПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обосновааност на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Не се установяват пороци, обосноваващи нищожността на РА.

Настоящият съдебен състав намира, с оглед направените по-горе констатации, че атакуваният РА № Р-22002220007096-091-001/15.07.2021г., е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 119, ал. 2 ДОПК, във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за НАП, в кръга на определените му правомощия и в предвидените форма и съдържание, съгласно 120 ДОПК. Предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, РД е неразделна част от РА и в този смисъл може да се приеме, че мотивите на РД са и мотиви на РА. Възражение по чл. 117, ал. 5 ДОПК срещу РД не е заявено от ревизираното лице,

поради което липсата на негово обсъждане в РА не е формален порок по чл. 120, ал. 2, изр. 2 ДОПК. РА е подписан с квалифицирани електронни подписи на издателите му, валидни към датата на неговото издаване, видно от представените от ответника преки доказателства по чл. 184, ал. 1 ГПК – удостоверения по чл. 24 ЗЕДЕП, възпроизведени на хартиен носител.

Ревизионното производство е проведено без допуснати съществени процесуални нарушения. Образувано е съгласно чл. 112, ал. 1 ДОПК с издаването на ЗВР № Р-22002220007096-020-001/19.11.2020 г., от М. С. - началник на сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП-С., определена по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК да възлага ревизии със заповед № РД-01-128/18.02.2020 г. има задължителното съдържание по чл. 113, ал. 1, т. 1 ДОПК – ревизираното лице е надлежно идентифицирано с данните по чл. 81, ал. 1, т. 2–5 ДОПК; определени са поименно и подлъжно ревизиращите органи по приходите; конкретизирани са ревизираните задължения и ревизираните периоди; даден е 3-месечен срок за извършване на ревизията съобразно чл. 114, ал. 1 ДОПК. Не е изтекъл преклузивният срок чл. 109, ал. 1, изр. 1 ДОПК. В рамките на ревизията от проверявания субект са изискани на основание чл. 37, ал. 2 и 3 ДОПК доказателства по нейния предмет. Инициирани са насрещни проверки по чл. 45, ал. 1 ДОПК, като ПИНП с приложенията са приобщени по преписката. Служебно са направени справки по информационните масиви на НАП. Тази доказателствена съвкупност е формирана със законосъобразно извършени от ревизиращите органи процесуални действия.

По приложението на материалния закон:

За да бъде осъществена отговорността по чл.19, ал.2 ДОПК следва да са налице следните кумулативно дадени елементи: Субект на отговорността е управител, член на орган на управление, прокурорист, търговски представител или пълномощник; Наличие на задължение на лице по чл. 14, т. 1 или 2 ДОПК; Извършване на някое от действията, описани в т.1 и т.2; Действието следва да е извършено недобросъвестно; Причинно-следствена връзка – вследствие на това недобросъвестно поведение да не могат да бъдат събрани задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски.

Безспорно е установено, че жалбоподателят е бил управител на [фирма] през периодите в обхвата на ревизията, следователно същият попада в обхват на отговорността по чл. 19, ал.2 от ДОПК.

Безспорно е установено също така, че през ревизирания период, през който управител е бил И. В. И., дружеството е задължено юридическо лице по чл.14, т.1 и т.2 ДОПК и е декларирало задължения както следва:

- за окончателен данък по ЗКПО върху хазартни съоръжения за периодите от 01.01.2015 г. до 31.03.2018 г. общо в размер на 286 903,99 лв.;
- за данък върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения по ЗДДФЛ за периодите от 01.09.2014 г. до 31.12.2018 г. – общо 23 487,33 лв.;
- за данък върху доходите на физическите лица от свободни професии, граждански договори и др. по ЗДДФЛ за периодите от 01.11.2014 г. до 31.03.2018 г. – общо 1 898,90 лв.;
- за данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на местни и чуждестранни физически лица за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г. – общо 133 650,00 лв.;
- за задължителни осигурителни вноски за осигурители за фонд ДОО за

периодите от 01.12.2014 г. до 31.12.2015 г. и за Универсален пенсионен фонд /УПФ/ за периодите от 01.03.2015 г. до 31.12.2018 г. – общо в размер на 95 841,56 лв.;

- за вноски за здравно осигуряване за осигурители по ЗЗО за периодите от 01.01.2015 г. до 31.12.2018 г. общо 32 863,74 лв.

По този начин задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2 ДОПК има непогасени данъчни и осигурителни задължения общо в размер на 796 017,16 лв., в т.ч. главница 574 645,52 лв. и лихва 221 371,64 лв., възникнали през периоди, когато жалбоподателят е бил управител на дружеството.

От доказателствата по делото се установява, че:

- За 2014 г. дружеството има финансова печалба в размер на 535 023,45 лв. и е изплатило дивиденди на [фирма] през м. 11.2014 г. в общ размер на 40 000,00 лв.;

- За 2015 г. – финансова печалба в размер на 637 606,66 лв. и са изплатени дивиденди на [фирма] в общ размер на 286 600,00 лв.;

- За 2016 г. - финансова печалба в размер на 714 250,32 лв. и са изплатени дивиденди на [фирма] в размер на 132 400,00 лв.;

- За 2017 г. – финансова печалба от 542 231,08 лв.

- За 2018 г. - загуба в размер на 815 677,74 лв. и са изплатени дивиденди на И. В. И. в размер на 1 811 700,00 лв.

Приходните органи са установили, че при съпоставка между декларираната печалба общо за ревизираните периоди и изплатените дивиденди за същите периоди последните превишават реализираната от [фирма] печалба с 279 866,71 лв.

Чрез изплащането на дивиденди са намалени финансовите активи на дружеството и по този начин е възпрепятствано събирането на публичните му задължения. Въпреки, че управляваното от него дружество е реализирало печалби през ревизираните периоди, декларираните задължения не са внесени, а вместо това са изплатени дивиденди на дружество, чийто управител е жалбоподателя, както и на самия И. И.. Обосновано приходните органи са приели, че тези действия на И. са недобросъвестни по смисъла на чл. 19, ал. 10 ДОПК /предишна ал. 9 – ДВ, бр. 92 от 2017 г., в сила от 21.11.2017 г./. Съгласно тази разпоредба налице е недобросъвестност по смисъла на ал. 2 и 3, когато действието е извършено след деклариране и/или установяване на задълженията до една година от декларирането и/или издаването на акта за установяване на задължението. Безспорно е установено, че изплащането на дивиденди е извършено преди да е изминала една година от деклариране на задълженията.

Извършените от жалбоподателя в качеството му на управител на [фирма] плащания на дивиденди, представляват скрито разпределение на печалбата по смисъла на §1, т.5, б. „а“ от ДР ЗКПО. В понятието „скрито разпределение на печалбата“ според дефиницията по т. 5 от § 1 на ДР на ЗКПО, попадат: сумите, несвързани с осъществяваната от данъчно задълженото лице дейност или превишаващи обичайните пазарни нива, начислени, изплатени или разпределени под каквато и да е форма в полза на акционерите, съдружниците или свързани с тях лица, с изключение на дивидентите по т. 4, букви „а“ и „б“. По делото не се представиха доказателства тези разходи да са свързани с осъществяваната от данъчно задълженото лице дейност. Решението единствено на управителя е да не погаси изискуемите публични задължения, а вместо това да извърши действия, представляващи скрито разпределение на печалбата. Не се твърди и не се установява друга причина за непогасяването на публичните задължения, освен действията на управителя. И. И. несъмнено е знаел за наличието на вече изискуеми публични задължения към

моментите на извършване на намаляващите имуществото на дружеството действия - плащането на дивиденди. Въпреки установената достатъчна наличност на средства не са изплатени публичните задължения, а вместо това са изплатени дивиденди, следствие на които събирането на публичните задължения става невъзможно.

За събиране на задълженията е образувано е изпълнително производство и е наложен запор на банкови сметки на дружеството, по които обаче няма авоари. Проверката на приходните органи установява, че дружеството няма активи – движимо и/или недвижимо имущество за обезпечаване на задълженията. Към 28.12.2018 г. дългът е квалифициран като несъбираем и производството е прекратено. Следователно задълженията на дружеството за данъци и осигурителни вноски да не могат да бъдат събрани.

Въз основа на гореизложеното съдът намира, че са налице кумулативно дадените предпоставки на фактическия състав на чл.19, ал.2 ДОПК за ангажиране отговорността на жалбоподателя.

Неоснователен е доводът на жалбоподателя за приложението на чл.739 ТЗ.

Задълженията за данъци и осигурителни вноски представляват публични държавни вземания, предвид чл. 162, ал. 2, т. 1 от ДОПК. По отношение на задължение, представляващо публично такова, следва да намери приложение релевантния специален закон, а именно - ДОПК. Нормата на чл. 739 ТЗ е неприложима към спорното правоотношение, което се развива по реда на ДОПК.

За да бъдат предявени в производството по несъстоятелност, вземанията трябва да са предварително установени с акт по чл. 107 ДОПК или да са установени с ревизионен акт по чл. 118, във вр. с чл. 108 ДОПК. В случая публичните вземания за периода от 01.09.2014 г. до 31.12.2018 г., предмет на процесния РА, са установени едва след откриване и приключване на производството по несъстоятелност на дружеството, т. е. установено е като вземане в един последващ момент. Производството по несъстоятелност е открито с решение от 21.08.2019 г., а с решение от 16.03.2021 г. съдът е прекратил производството по несъстоятелност и е заличил „Г. М. С.“ от Търговския регистър. Следователно не са били налице предпоставки за включване на вземането по реда на чл. 164 ДОПК. Следва да се има предвид, че няма законова пречка за провеждане на ревизионното производство и установяване на публични данъчни задължения след приключване на производството по несъстоятелност и за периода, предхождащ този момент, стига това да се извърши в рамките на сроковете, предвидени в чл. 109 ДОПК. В случая не е налице колизия с разпоредбата на чл. 739 ТЗ и не е налице погасяване на вземане, тъй като по време на висящото производство по несъстоятелност, вземането, предмет на процесния РА, не е било установено по основание и размер /в този смисъл е Решение № 5980 от 22.05.2020 г. на ВАС по адм. д. № 720/2020 г., VIII отд. и Решение № 9415 от 10.07.2018 г. на ВАС по адм.№ 1964/2017 г. VII отд./.

С оглед гореизложеното позоваването на жалбоподателя на ТР № 2/14.07.2020 г. постановено по ТД № 2/2018 г. на ОСТК на ВКС, е неоснователно.

Предвид горните съображения съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Ответникът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението да се произнесе по тази претенция, а единствено го лишава от правото

да иска изменение на решението в частта на разноските.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 161, ал. 1, изр. 1 ДОПК на жалбоподателя не се дължат разноси, като при отхвърляне на претенцията за разноси, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 ДОПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, съобразно материалния интерес – 793 384.66 лева, в размер на 10 463,84 лева, определен по реда на чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК Административен съд София-град, 20 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. В. И., ЕГН 6806061847 от [населено място], [улица] ,вх. В, ет. 2, ап. 206, срещу ревизионен акт № Р-22002220007096-091-001/15.07.2021 г., издаден съвместно от М. Й. С. - началник сектор „Ревизии“ в ТД на НАП С., възложител на ревизията и Б. В. М. - главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, потвърден в обжалваната и потвърдена част с Решение № 1751/16.11.2021 г. на и.д. директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С., с който на основание чл. 19, ал. 2 от ДОПК е ангажирана отговорност на жалбоподателя за задължения на [фирма] ЕИК[ЕИК], общо в размер на 793 384.66 лв. /главница и лихви/, в това число: данъци върху доходите по Закона за данъците върху доходите на физическите лица, в общ размер на 23 586,23 лв. и лихви в размер на 8 232,47 лв.; задължителни осигурителни вноски по Кодекса за социално осигуряване и Закона за здравното осигуряване, общо в размер на 128 705,30 лв. и лихви в размер на 60 964,53 лв.; окончателен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане върху хазартни съоръжения, в размер на 286 903,99 лв. и лихви в размер на 114 609,10 лв.; данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на местни и чуждестранни физически лица в размер на 133 650,00 лв. и лихви в размер на 36 733,04 лв.

ОСЪЖДА И. В. И., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица] ,вх. В, ет. 2, ап. 206 да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 10 463.84/десет хиляди четиристотин шестдесет и три лева и 84 стотинки/лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: